

**NYOLCADIK FEJEZET, AMELYBEN RÓBERT GIDA EXPEDÍCIÓ ÉLÉN
FELFEDEZI AZ ÉSZAKI-SARKOT**

Egy szép napon MICIMACKÓ feltalpalt az erdő szélére, meggyőződni róla, hogy RÓBERT GIDA barátját érdeklik-e egyáltalán a *Mackók*. Reggelizés közben (reggelije egyszerű lépes méz volt, amelyre lekvár volt kenve, utóbbi elég vastagon) új verset költött. A vers így kezdődött:

*Daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.*

Mire ennyire jutott, megvakarta kobakját, s azt gondolta, hogy ez kezdetnek nem is rossz de mi legyen a folytatása? *Énekelni próbálta de nem stimmel*. Arra gondolt, hogy talán gyorsan elénekli az első sorokat, arról eszébe jut a harmadik és a többi. Ez sikerült is a következő módon:

*Daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.
Mit érdekel engem, hidegem lesz vagy melegem,
csak a mézből, a mézből legyen sokam és elegendem.
Nem érdekel a naptár képe,
sokkal inkább a kaptár népe.
Jeget hoz vagy esőt vagy dért és harmatot
minden adagból nekem juttassatok egy harmadot.
S daloljatok a kedvemér',
csak ennyi mit egy medve kér.*

Annyira meg volt elégedve ezzel a versikével, hogy végigdúdolta vele az utat. Már-már aggódni kezdett, hogy az utolsó sorok hatása alatt képes visszafordulni azért a „*harmadért*”, ezért ezt a részt csak hümmögve mondta a kísértés ellen.

